

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3382/2021
23.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Јоксимовић Брашић, адвокат из ..., против туженог „PMS AUTOMOTIVE“ д.о.о. из Крагујевца, чији је пуномоћник Владимир Михај, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3772/20 од 01.04.2021. године, у седници одржаној 23.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3772/20 од 01.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 449/19 од 12.08.2020. године, ставом 1. изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи решење туженог број ../16 од 24.11.2016. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ../12 од 06.11.2012. године због непоштавања радне дисциплине прописане актом послодавца. Ставом 2. изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име накнаде штете у износу од 18 зарада коју би тужилац остварио да ради исплати износ од 892.188,00 динара, са законском затезном каматом почев од 20.01.2020. године. Ставом 3. изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 278.250,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 3772/20 од 01.04.2021. године, ставом 1. изреке одбио, као неосновану, жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Крагујевцу П1 449/19 од 12.08.2020. године. Ставом 2. изреке, одбијен је захтев тужиоца за досуђене трошкове жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца. Трошкове ревизијског поступка је тражио неодређено.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. Наводима ревизије тужиоца о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка, која се састоји у томе што је изрека пресуде неразумљива и у супротности са образложењем и садржајем списка предмета, ревидент указује на битну повреду прописану одредбом члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Међутим, та битна повреда није разлог за изјављивање ревизије, у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на основу уговора о раду број ../12 од 06.11.2012. године, на радном месту „ББ“. Радећи у другој смени 25.08.2016. године, након паузе за одмор која траје од 18 до 18,30 часова, тужилац је 15 минута закаснио на своје радно место на ком се појавио тек у 18,44 часова. На тај начин, тужилац је прекршио радну дисциплину прописану актом послодавца – Правилником о раду од 26.09.2014. године, којим је, у одредби члана 64. став 1. тачка 26. прописано кашњење на посао, а у тачки 50, коришћење паузе ван дозвољених термина, ако то није изричито одобрено од стране надређеног. Тужени је 20.10.2016. године, тужиоцу доставио упозорење број ../16 од 14.10.2016. године, којим се тужилац упозорава на постојање разлога за отказ уговора о раду, на основу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, а тужилац се изјаснио на наводе из упозорења. Побијаним решењем број ../16 од 24.11.2016. године, тужени је тужиоцу отказао уговор о раду због непоштовања радне дисциплине утврђене општим актом послодавца, на основу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, тако што је у образложењу наведено да је тужилац 25.08.2016. године, радећи у другој смени, неоправдано каснио на посао више од 15 минута, након протекла паузе за одмор, јер се запричао са колегом ВВ. Шеф смене, ГГ, тражио је тужиоца по погону ради организације посла, па када се он појавио, на питање где је био, оповргао је да је каснио и одбио да напише изјаву у вези повреде радне дисциплине, да би касније 30.09.2016. године, ипак написао изјаву о овом догађају тако што се изјаснио да је каснио са паузе ненамерно, јер се запричао са колегом ВВ. Тужиоцу је било познато да незапочињање радног процеса на време повлачи за собом повреду радне дисциплине која је санкционисана отказом уговора о раду, а на основу Правилника о раду који је био објављен на огласној табли туженог и на тај начин достављен на увид свим запосленима. Тужичево кашњење је проузроковало застој у процесу производње пошто је требало да тужилац обави свој део посла како би следећа операција од стране другог радника могла да буде обављена, а застој изазван кашњењем тужиоца проузроковао је смањење производње.

На овако утврђено чињенично стање, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право одбијањем тужбеног захтева тужиоца, како за поништај побијаног решења туженог којим му је отказан уговор о раду, тако и за накнаду штете.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то: ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Правилник о раду туженог број ../14 од 26.09.2014. године, у одредби члана 64. став 1. тачка 26. предвиђа, да поред повреда радних обавеза и непоштовања радне дисциплине утврђених позитивним прописима, тај Правилник утврђује и друге повреде радних обавеза и непоштовања радне дисциплине које могу бити разлог отказа уговора о раду и то: кашњење на посао (тачка 26.), коришћење паузе ван дозвољених термина ако то није изричито одобрено од стране надређеног (тачка 50.).

У конкретном случају, тужилац је 25.08.2016. године, неоправдано, без одобрења надређеног, каснио са паузе на посао 15 минута, јер се запричао са колегом ВВ и на тај начин је, својом кривицом, извршио повреду радне дисциплине предвиђену актом туженог, па су испуњени услови за доношење оспореног решења о отказу уговора о раду тужиоцу. Пошто је побијано решење законито, неоснован је захтев тужиоца за накнаду штете, јер је послодавац дужан да запосленом исплати накнаду штете у случају незаконитог престанка радног односа (члан 191. став 1. Закона о раду), а то овде није случај.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да му тужени никада није доставио упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду број ../16 од 14.10.2016. године. Супротно тим наводима ревизије, нижестепени судови су утврдили да је тужени тужиоцу доставио упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду, од 14.10.2016. године, које је тужилац примио 20.10.2016. године и својеручно потписао, што значи да је тужиоцу омогућено да изнесе одбрану, односно да се изјасни на наводе из упозорења, у свему на начин прописан одредбом члана 180. Закона о раду.

Наводима ревизије тужиоца о томе да чак да је извршио повреду радне дисциплине на начин како то тужени истиче, таква повреда не представља разлог за аутоматски отказ уговора о раду, не доводи се у сумњу правилност побијаног решења. Приликом оцене законитости одлуке о отказу уговора о раду и престанку радног односа запосленом, суд је дужан да утврди да је остварен основ за престанак радног односа, а то је у случају када је запослени учинио, својом кривицом, повреду радне дисциплине која му је оспореним решењем стављена на терет, а која је Законом о раду, општим актом послодаца или уговором о раду предвиђена као основ за отказ уговора о раду запосленом од стране послодавца. Врста и тежина изречена дисциплинске мере је дискреционо овлашћење послодавца, па суд није овлашћен да цени целисходност изречене мере у смислу да ли она представља адекватну казну за учињену повреду или то није случај. Због тога, тужилац неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Трошкови другостепеног поступка на име састава одговора на ревизију, туженом нису признати, јер нису опредељени, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, нити су туженом били потребни ради вођење парнице, у смислу одредбе члана 154. истог Закона.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**